

ere Medlemmer af Afholdsforeninger. De ere ogsaa afskaarne fra at gaa ind i en privat Anstalt, da de skulle være forsikrede i Statsanstalten. Jeg vilde derfor meget gerne, om den højtærede Minister vilde fremkomme med en Udtalelse om, hvorvidt han vil imødekomme et saadant Krav fra Afholdsfolkernes Side.

Endelig har jeg et Spørgsmaal, som jeg ønsker at fremsætte til den højtærede Justitsminister. Det er en almindelig Klage ude paa Landet, at Kromændene ikke holde sig deres Bevilling efterrettelig. Befolkningen har ofte henvendt sig derom til de lokale Øvrigheder, til Herredsfogeden og Herredsfuldmægtigen. Men der er intet Hensyn blevet taget dertil. Sagen blev ogsaa fremdragen paa Danmarks Afholdsforenings Møde i Sommer, og man krævede der, at en Folketingsmand skulde paataale det her paa Rigsdagen. Henvendelsen blev rettet til mig personlig. Jeg svarede, at jeg var villig til at bringe Forholdet frem, jeg stillede kun som Betingelse, at jeg fik en skriftlig Henvendelse, hvori man paaviste et bestemt Tilfælde, hvor man havde henvendt sig til Herredsfogeden og han ikke havde imødekommet Henvendelsen. En saadan Henvendelse har jeg ogsaa faaet, der er ingen Dato paa den, men den er fra August Maaned. Det hedder i den, at den 28. Juni 1907 blev der rettet en Henvendelse til en Herredsfoged, hvori man spurgte, om det var lovligt, at en Kromand med almindelig Krobevilling skænkede for Sognets Folk, og om Herredsfogeden vilde skride ind. De vare selvfølgelig villige til at gøre Anmeldelse og paavise bestemte Eksempler paa, at Kromanden havde overskredet sin Bevilling. Herpaa svarede den paagældende Herredsfoged, at efter Bevillingen havde Kromanden ikke Lov til at skænke for Sognets Folk, men kun for rejsende, men han tilføjer saa, at det er blevet saa almindeligt hele Landet over, at en Kromand skænker for alle, at hvis der ikke sker noget særlig slemt, kan der ikke i en enkelt Jurisdiktion skrives ind derimod. Noget andet er det, om der fra Ministeriet kommer et Paabud derom til samtlige Politimestre i hele Landet. Nu vil jeg henstille, om ikke den højtærede Minister vil udstede et saadant almindeligt Paabud, saa at man kan blive fri for disse Overskridelser fra Kromændenes Side. Hermed skal jeg slutte.

**N. P. Jensen** (Københavns 3die Valgkreds): Hver Gang vi have forhandlet om Finansloven, er man altid kommen ind paa Klager over de store Bevillinger, der kræves til Militærvæsenet. Naar disse Klager denne Gang have lydt stærkere end ellers, har det sin ganske naturlige Grund i den finansielle Misère, vi nu sidde i. Men ingen har givet disse Klager stærkere Udtryk end det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Han tog Ordet den 20. Oktober. Det maa maaske være mig tilladt at oplæse nogle ganske korte Bemærkninger af Rigsdagstidenden. Han udtalte: „Vi kunde have haft en meget god finansiell Status ogsaa i dette Øjeblik, naar vi havde ladet være med at smide disse Millioner i Grams til Militærvæsenet, som ere fuldkommen bortødslede.“ „Det var ikke nødvendigt, at Krigerkasten her i Landet skulde lønnes saa højt, at der blev sikret den en Stilling som Overklasse. Aldeles ikke. Det var ikke nødvendigt at gaa til Forhøjelse af Lønninger for de militære. Og det eneste reelle, der er sket ved alle disse Militærforslag, er, at vi have forhøjet Officersgagerne, for alt det andet er ikke en Smule værd for noget Menneske, ikke det bitterste! Den Forsvarsordning, vi nu faa, naar vi have udgivet 31½ Mill. Kr., er ikke en Smule bedre end den Forsvarsordning, vi have i dette Øjeblik.“ Jeg hørte det ærede Medlem udtale disse Ord, og da det ærede Medlem 8 Dage efter stod som Konseilspræsident og midlertidig Forsvarsminister, kom jeg til at tænke paa en Kritik, jeg for mange Aar tilbage læste i et af vore københavnske Blade over den bekendte Skuespiller Frederik Madsen. Der stod om ham: det var ikke sunget ved Frederik Madsens Vugge, at han skulde spille mørk Italiener med Tendens til Snigmord, men ingen undgaar sin Skæbne. Jeg vil sige det samme om den ærede Konseilspræsident: det var ikke sunget ved det ærede Medlem fra Ringsteds Vugge, at han skulde komme til at staa som Konseilspræsident og midlertidig Forsvarsminister, men ingen undgaar sin Skæbne.

Nu kunde man sige: naar det ærede Medlem nu er bleven Forsvarsminister, og han har udtalt sig paa den anførte Maade den 20. Oktober, hvad have vi saa at vente? Er det ikke rasende mistrøstigt for os, som ønske et virkeligt Forsvar, og som mene, at Manglerne ved det Forsvar, vi have, bør afhjælpes? Men jeg svarer